

Pesäpäiviä

Sadehuntu hämärtää maisemaa. Harson lailla pehmeät pisarat laskeutuvat sumuna vehreyden ylle. Kesäillan ohuessa hämärässä kumahtelee kaulushaikaroiden kutsut tyynen kirkkaan järven yli. Vesipisarat tippuvat aironlavasta kimaltavana vanana rikkoen tyynen järven peilin. Ilmassa tuntuu kevyt nurmen tuoksu, saunojen savut, järven kevyt usva. Keskikesän vehreä runsaus voimistuu mystisen vuodenkierron kohokohtaa, juhannusta, varten. Juhannusviikon pitkiä päiviä, vuoden pisimpiä, on myös pesäpäiviksi kutsuttu. Aurinko käy tuolloin kiertonsa huipussa, maailmanpuun korkealla oksallaan.

Toukokuun puolella kesän lämmöstä sai jo esimakua. Helteet kuitenkin loppuivat nopeasti, päättyen myrskytuuliin ja saderyöppyihin. Tuomet ja omenapuut menettivät kukintonsa kylmiin tuuliin, eikä mustikkakaan riepotukselta säästynyt. Hillat eli Lintit karistivat kukintonsa jo pelkästä hallan uhasta. Kylmää ilmaa vielä viikko pari takaperin riitti myös jokakesäiselle kesäkukkien myyntitapahtumalle. Sitkeä sissi sai olla että sai ne muutamat kukkasensa haudoille laitettua, eikä helppoa ollut myyjälläkään lähes rätäsateessa kesän kukkasia varjella ja kaupata.

Suomen kesä on monessa mielessä kuin maakuntia kiertelevä jäätelöauto. Useita vuosia se ei kulje ollenkaan. Aikataulukin taas toisina vuosina jaetaan pysäkkeineen kaikkineen, mutta useimmiten kuulet sen menevän kovaa vauhtia kohti seuraavaa. Lopulta, kun kaikki sattuu kohdalleen, seisot tien varressa rahat kourassa, vain vääränä päivänä. Yhdessä asiassa jäätelöauto on parempi kuin kesä, aikataulussa lukee selvästi; Kaarantiellä voi pysäyttää.

Aikana ennen Facebookkia, Twitteriä, sun muita juorupalstoja, Kaunistossa oli oma ”seinä” kirjoittaa tärkeitä tapahtumat ylös, kirjaimellisesti. Keittiön tummanruskean pöydän alapinnoille on nimittäin kirjattuna niin tärkeitä tapahtumia maailmalta kuin merkittäviä päivämääriä perheen piiristä. Ylös on kirjattu niin Martin Luther Kingin kuin Robert Kennedynkin murhat. Myös on kirjattu pöytään tärkeä tieto ”Eskolta meni suksi poikki” Nyt kun pöytä oli taas esillä, oli siihen tilaisuus tehdä pari uuttakin merkintää, toistaiseksi jääköön salaisuudeksi mitä ylös kirjasin. Pöytää nyt esiin ulkoaraston romujen seasta kaivaessani, löytyi myös kauniston vanha maitotonkka, tonkanumeronkin muistin; 0596.

Myös poliitikot saisivat kirjata ylös lupauksensa Kauniston pöytään, useinhan sitä jo valmiiksi pöydän alle joutuu politiikan kiemuroissa. Viimeisin haihtunut lupaus koski uuden päällysteen saamista tälle kesälle paikallistielle välille, Korpi – Ullava kk. Männäviikolla oli tiehen nimittäin maalattu uudet kauniit kirkkaat tiemerkinnot, tuskin niitä lähiaikoina pois uuden asfaltin tieltä rouhitaan. Mielelläni olisin tässä nyt väärässä, ja väistelin asfalttikoneita kauppareissuilla. Toistaiseksi pitää välttää vain kuoppia.

Vuoden kierto on kuitenkin vääjäämätön, maan piirin vauhdikas kierto radallansa uusiin asentoihin. Juhannuskin, vain taitekohta loputtomalla matkalla. Pitkään ei aurinko pesässänsä viihdy, viikon pari. Heinäkuun lämpimät päivät, lyhyet sydänkesän hiljaiset kuivan heinän tuoksuiset yöt, vielä ovat lomahaaveita vain. Hiljalleen ei auringon laskun kaari enää ulotukaan niin kauas pohjolan suuntaa. Yöt pimenevät, lämpenevät, hiljenevät ja pehmenevät. Parasta kesää kuitenkin vielä pitkälle elokuuhun riittää. Luonnon antimet valmistuvat kerättäväksi, vilja tuoksuu ja kypsyy.

*Oi, lyhyt on Suomessa suvinen yö!
Pian aurinko aalloista nousi.
Mut siitä asti mun aatoksein
yhä unten aaltoja sousi.*

Eino Leino, Veneretki

RAUNO NIIRANEN
rauno.niiranen@suomi24.fi